

Desaga

La Fontaine

- Tot ce este vietate, spuse Joe, într-o zi,
Să poftească-aici la tronu-mi, fiind liber a grăi
Dacă i-am zidit făptura, pe-unde va, nepotrivit,
Căci doresc să-ndrept eroarea, fără vorbă, negreșit.
Hai, începe tu, maimuțo, cea dintâi a cuvânta
Și compară frumusețea orișicărui animale
Cu cea a ființei tale.
Spune-ne, ești mulțumită?
- Cum să nu, răspunde ea,
N-am și eu ca ele, oare,
Tot atât, patru picioare?
De privesc oricând portretu-mi,
Văd că-i fără de cusururi,
Însă fiindcă mi se cere ca să dau părerii curs,
Am să spun că-așa cum este chipul fratelui meu urs
E neterminat, se vede, și la fel va fi de-a pururi.
Ursul când vorbi, la rându-i, nu se plânse despre sine,
Ci-ncântat de forma-i, spuse că se simte foarte bine.
- Cât privește elefantul - spuse ursul - se cuvine
Coadă să-și mai prelungească,
Din urechi să-și mai cioplească;
E diform, urât, în fine.
După-aceea, elefantul, gândul vrând să și-l prezinte,
După capu-i înțelept,
Socoti că este drept
Să se poarte-asemeni celor ce vorbiseră-nainte.
Ca atare,
Arată ce deformată lui balena îi apare.
Și furnicii, după-aceea, ce îi dete-n cap să zică?
Spuse că e uriașă față de-altă găză mică.
Dar văzând tot ce prin minte și prin inimă le trece,
Tuturor din fața-i Joe ordin le dădu să plece.

Și cu toate astea-n lume nu-i ca omul un alt soi.
Suntem lincși față de alții și soboli față de noi.
Orișice greșală-a noastră ne-o iertăm fără sfială,
Iar pe-a altora o scoatem cât mai iute la iveală.
Ne uităm în jurul nostru nu cu-aceiași ochi cu care
Ne privim noi fiecare.
Ne-a-nzestrat pe toți natura, dându-ne câte-o desagă
Tuturor de ieri și astăzi pentru existența-ntreagă -
Lipsurile noastre, toate,
Ni le rânduim la spate

POEZII ONLINE

Și-ale altora le ducem numa-n față așezate.